

Baner, som under andre Forhold ikke vilde blive anlagte. Dette er en Fare, som vi aldeles ikke ere ene om. Vi have set for Exempel i Frankrig, at dette Lands glimrende finansielle Forhold befinde sig i en lidt prekær Tilstand, væsentlig fordi man der har givet efter for en Mængde lokale Forbringere om at faae store Beløb anvendte til Jernbaner, Kanaler, Havneanlæg osv.; det vil jo heller ikke være noget Ubekendt, at den berømte Statsmand, som Frankrig for ikke længe siden har mistet, satte sin Tilværelse som Minister ind paa at faae gennemført en anden Valgmaade til Deputeretkammeret, hvis væsentlige Formaal netop skulde være at udelukke disse lokale Indflydelser, der saavel paa andre som navnlig paa disse økonomiske Omraader, øve en alt andet end heldig Indflydelse. Det var altsaa dette Synspunkt, jeg ønskede at fremdrage, og jeg fandt særlig Anledning dertil, idet det ærede Medlem for Langeland (Brandes) gjorde gjældende, at den Sparommelighed og Økonomi, som han forøvrigt fandt, at der var Grund til at anvende paa andre Konti, skulde man være varlig med at bringe til Udvendelse overfor Jernbanerne. Derimod har jeg ment at burde fremhæve, at, naaget der utvivlsomt staar adskillige Anlæg tilbage, som vi nødvendigvis bør tage fat paa, maa vi dog, hvis vi ikke ville udsætte os for, at vor gunstige finansielle Stilling efterhaanden skal tabe betydelig, tage lidt Hæb i Seilene overfor den store Mængde af Krav til Jernbaneanlæg, som uundgaalig vilde vedblive at komme frem.

Endnu skal jeg kun tilføje et Par Bemærkninger om to andre Smaaspørgsmaal, nemlig de russiske Papirer og Afbetalingen af vore udenlandske Smaalaan. Jeg har brugt den Ytring, at de russiske Papirer ikke kunde siges at være „synderlig solide“. Jeg kunde maaste have sagt, at jeg ikke anser dem for at være „særlig“ solide, skjønt det andet Udtryk er ingenlunde uberettiget. Thi den høitærede Finansminister, der spurgte mig, hvad Grund jeg har til at udtale en saadan Dom om disse Papirer, kan dog virkelig ikke være uvidende om, at naar engelske 3 pCt. Consols staa i over pari — de betales for Tiden med over 101 — saa kan man dog ikke af russiske Statspapirer faae omtrent 6 pCt., uden at de 3 pCt. maa være Betaling for en saa meget større Risiko, en Risiko, som af det store Pengemarked anslaaes at læbe ved disse Papirer. Og en saadan Dom, som ligger i selve denne Kurs, er dog sandelig heller ikke ubegrundet. Naar man erindrer — ikke blot dette Lands almindelige kritiske Tilstand — men at det til Trods for

fine uhyre naturlige Ressurcer er i finantsiel Henseende stærkt trykket, — naar man erindrer kun det simple Faktum, at der ikke eksisterer en cirkulerende Guld eller Sølvmonet i Landet, men at hele dets Omfattning besørages af Papirpenge, hvis Kurs staar 30—40 pCt. under pari, saa er det sandelig fuldt berettiget at sige om et Land, hvor dette er Tilfældet, at dets finansielle Stilling hverken er „særlig god“ eller „synderlig god“. Paa den anden Side skal jeg villig erkjende, at ved de store Pengemidler, vi have at anbringe, kan der være nogen Opfordring til for et vist Beløbs Vedkommende at søge at faae en større Rente; men i saa Tilfælde ser jeg ikke rettere, end at det stemmer med sund Bogføring, at vi benytte den overskydende Rente til at skrive af paa det Beløb, for hvilket Papirerne staa os tilgods. Naar de ere skrevne ned til 50 à 60 pCt. af deres Paalydende, kan man gaa ud fra med nogenlunde Sikkerhed at kunne opnaa denne Verdi, selv om man skulde tvinges til at sælge dem under vanskelige Forhold; men naar man opfører dem endog til højere Kurs, end de for Tiden faktisk ere værd, opnaar man kun at blænde sig selv og bilde sig ind, at man har en større Formue, end man virkelig har. — Hvad angaar de udenlandske Smaalaan, jeg anbefalede at afbetale, vil jeg saameget gjerne indrømme, at det kan være behageligt at opkjøbe disse Papirer til en Kurs af 98 eller 97 pCt.; men det maa jo dog ikke glemmes, at man hvert eneste Aar taber ligejaa meget i Rente ved ikke at afbetale dem, som man vinder ved at indkjøbe dem til en lavere Kurs; thi naar vi kun faae 1 pCt. af de Penge, der staa i Nationalbanken, men jare 4 pCt. af disse Laan, tabe vi for hvert Aar, vi lade være at indløse disse Smaalaan, 3 pCt. Men dertil kommer, at det Antal Obligationer, som paa den Maade lader sig indkjøbe, synes at være meget ringe. Saavidt jeg erindrer ialtsald, beløber det Antal Papirer, Staten efterhaanden har indkjøbt, hørende til disse Laan, sig i Almindelighed til under 100,000 Kr. aarlig. Det synes altsaa, at denne Amortisationsmaade er meget langsom, og hvis man skal holde sig til den, bliver man maaste ikke færdig for om et Par Hundrede Aar.

Finansministeren (Gstrup): Jeg troede, at jeg ikke behøvede at minde det ærede Medlem om, at det var meget fort siden, vi gjenom en Finanslovsbeslutning have dræbt, tilintetgjort den Beholdning, vi havde af disse Papirer, og at det er Grunden til, at der for Dieblillet kun befindes saa lidt deraf.